

Veľkonočné víťazstvo

Najväčšie tajomstvo dejín človeka vrcholí. Skutočnosť, že sa Slovo stalo telom, je nepochopiteľné tajomstvo Božích plánov, že ako pravý človek prijal všetky obmedzenia, ktoré patria k tomuto životu, je logické. Ale to, že sa preto narodil, aby vydal svedectvo Pravde uprostred drámy nenávisti, ktorá sa uchýlila až k vražde, je absolútna hranica nepochopiteľného a bláznovstva lásky, čomu sa už rozumieť nedá. To sa dá iba s vierou prijať a zotrvať v tejto fascinácii láskou, ktorá sa v bláznovstve kríža a nerozumnosti rozumu na pohoršenie zbožných a na nepochopenie múdrych sklonila k človeku. Čo podnietilo Otca svetiel, aby sa ujal človeka, ktorý tak rád narúša ustanovený poriadok a neváha v tomto experimente obetovať i život vlastného Syna? Aká je dôstojnosť tohto tvora, aký je cieľ a zámer Stvoriteľa s týmto nepoddajným stvorením, ktorého dejiny sú plné násilia, utrpenia a planéta, na ktorej žije je nasiaknutá nevinne preliatou krvou? Kto je a čím bude v Božích očiach ten, ktorému vošla do cesty sama Božia láska, na ktorú sa v zneužitej slobode a s prevráteným srdcom zatúlal? Neoddeliteľné spojenie Boh a človek od rozbresku čias. No to, čo sa stalo, hoci veľmi dávno, stalo sa aj pre nás, je to aj našim životom a jeho súčasťou, alebo lepšie povedané, aj náš život je súčasťou tohto veľkého tajomstva, ktoré sa stále uskutočňuje v čase až do jeho naplnenia. Vedel Ježiš, keď slávnostne vstupoval do Jeruzalema za nadšeného prevolávania Hosanna!, že si neprichádza pre kráľovskú korunu, ale pre korunu pohany a poníženia? Vedel! Ba, vedel viac. On plnil Otcovu vôľu a toto všetko sa musí stať. Ak nebudú títo volať, kamene budú kričať – pretože Boh je verný a program záchrany sa musí splniť vo svojom čase. Aj on myslí na Otcovu slávu a jeho srdce je plné Otcovej oslavy. Aj On vie o moci praotca – kráľa Dávida, o prisľúbeniach novej budúcnosti s mocou. On vie aj to, že to všetko bola iba príprava. Teraz nadišiel čas, aby všetko bolo ináč.

Nie hukotom légií, ktorých krok rozochvieva zem, nie rachotom tankov a

ničivou silou riadených striel, ale silou nezištnej lásky sa nastolí táto moc. Preto o niekoľko dní pri večeri poslednej rozlúčky a pred modlitbou za jednotu kľaká Veľkňaz k nohám dvanástich a hľadá do očí tomu, ktorý ho zradí, tým, ktorí ho v strachu zaprú a teraz mu tak málo rozumejú. Nastoluje moc lásky, ktorá sa neštíti služby a skončí sa v úkone totálneho sebadarovania. Tu v tento dôverný večer, keď sa všetko rozpúšťa v hlbokom cite spoluúčasti a jednoty, daruje ľuďom hmotný bod – pokrm a nápoj – pod podobou Chleba a vína, ako viditeľný stred, okolo ktorého bude kryštalizovať a rásť nový život plný moci, schopný zmeniť svet. Potom, keď apoštolom otvoril prameň vody prúdiacej do večného života, keď hodina úprimnosti a pravdy odstránila poslednú prekážku nedôvery, pozval ich, aby boli účastní na dráme svojej cesty, ktorou sa vstupuje do slávy. Nie každá cesta k sláve musí byť krížovou cestou, ale ten kto prijal pozvanie Krista, nemá na výber. Únava a neporozumenie vystriedalo začiatkové nadšenie, aby namiesto bedlenia pospali. Oslabení na duchu o chvíľu, keď pôjde to tuhého, opustia svojho Majstra. Ale to nevadí. Boli s ním, sú jeho i keď ešte neporozumeli. Cesta s Ježišom je a musí byť cestou kríža. Je dôsledkom vernosti láske bez zachvenia, vernosti záväzku lásky k človekovi, ktorý je v moci hriechu. Vernosti Otcovi, ktorý je spravodlivý. Tam, kde je panstvo hriechu, tam sa vždy rozdáva smrť. Ostňom smrti je hriech. On nevinný stojí v nekončiacom mori znásobujúcich sa hriechov so všetkými následkami. A zostáva s nami napriek všetkým dôsledkom. Zostáva a nemení svoj postoj k hriešnikovi, aj keď sa obrátil proti nemu. Ba práve preto zostáva, aby silou lásky zmenil polaritu sveta. Posledné slovo nebude mať hriech a smrť. Ale láska a život.

V duchu s Vami požehnanú Veľkú noc a hojné ovocie Ducha želá

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R: Toto je deň Krista Pána, radujme sa, aleluja.

- 1 Oslavujte Pána, lebo je dobrý, * lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.
- 2 Teraz nech hovorí Izrael, že Pán je dobrý, * že jeho milosrdenstvo trvá naveky.
R.
- 3 „Pánova pravica mocne zasiahla, * Pánova pravica ma zdvihla.“
- 4 Ja nezmriem, budem žiť * a vyrozprávam skutky Pánove.
R.
- 5 Kameň, čo stavitelia zavrhlí, * stal sa kameňom uholným.
- 6 To sa stalo na pokyn Pána; vec v našich očiach obdivuhodná.
R.

Stratený alebo prázdny hrob ?

Minulý rok pred Veľkou nocou azda všetky médiá vo svete informovali o dokumentárnom filme Stratený Ježišov hrob (The Lost Tomb of Jesus) amerického režiséra Jamesa Camerona (známeho ako režiséra doteraz najdrahšieho filmu Titanic). Cameron v ňom dokumentuje objav hrobky z 1. storočia na území jeruzalemskej štvrte Talpiot, v ktorej sa našlo desať kamenných sarkofágov. Na troch z nich boli vyryté mená Ježiš, syn Jozefov, Mária a Mária, ktoré tento režisér identifikoval ako hroby Ježiša, jeho matky Márie a Márie Magdalény (s ktorou mal Ježiš podľa neho dokonca syna).

Medzi archeológmi však tento „objav“ nespôsobil nijaký rozruch. Prirodzene, veď išlo už o dvadsaťsedem rokov známu hrobku a okrem toho sa v Palestíne nachádza aspoň sedemdesiat ďalších hrobiek s rovnakými menami, úplne bežnými v tom čase.

Prečo teda ten záujem médií a snaha o senzáciu? Ide len o lacnú publicitu či peniaze plynúce z predpokladaného mediálneho úspechu? Ide o oveľa viac. Nijaký hrob na svete totiž neprovokuje tak ako Ježišov. Buď je naozaj prázdny, alebo nie. Pamätám si, ako v istej televíznej diskusii padla otázka, čo by to znamenalo, keby sa naozaj našiel Ježišov hrob aj s jeho pozostatkami a dokázalo by sa, že je to naozaj Ježiš, ktorého opisujú evanjeliá. Po niekoľkých trochu rozpačitých odpovediach zaznela napokon odpoveď jedného z diskutérov, že to by bol koniec kresťanstva i koniec jeho viery. Presne tak. Aj apoštol Pavol hovorí, že „ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera“ (1 Kor 15, 14). Ak Ježiš len žil, zomrel a bol pochovaný, to ešte nie je viera kresťanov. To je presvedčenie všetkých serióznych historikov a tomu sú schopní veriť aj pohania. Viera kresťanov však je, že tento Ježiš aj vstal a jeho hrob je prázdny, nie stratený alebo skrytý. A raz bude prázdny každý hrob, aj ten náš.

Ak sa spochybni Ježišovo zmŕtvychvstanie, potom jeho historická existencia nemá na náš život o nič väčší dopad ako život a hrob ktorejkoľvek významnej osobnosti z dejín. Ale ak Ježiš naozaj vstal, potom jeho prázdny hrob vyrušuje, prevracia naše predstavy tak ako predstavy učeníkov a stavia nás pred rozhodnutie – buď falšovať dejiny tak, ako sa na to odhodlali veľkňazi a vojaci (Mt 28, 13) a žiť v klamstve, alebo uveriť v Ježišovo zmŕtvychvstanie, byť jeho svedkami a žiť v nádeji, ktorú ani smrť nevezme.

V akého Ježiša teda veríme? Len historického – a teda významného, no ukrižovaného a pochovaného, alebo aj v Božieho Syna, ktorého nemohol hrob natrvalo pojať? Náš hriech a naša zloba dokážu Ježiša zabiť, no nedokážu ho udržať v hrobe. Láska je silnejšia ako smrť. Kristus, ktorý rozlámal okovy smrti, môže zničiť aj naše otroctvo hriechu a my môžeme žiť životom vykúpených, ktorí zažili dotyk Vzkrieseného. Byť kresťanom znamená byť svedkom tohto Krista.

JÁN VIGLAŠ

Učme sa správne modliť a spievať

Namiesto „Anjel Pána“ sa po celé Veľkonočné obdobie modlíme „Raduj sa nebies Kráľovná“

Odpoveď po Veľkonočnej Mariánskej antifóne

Kňaz: Raduj sa a vesel sa, Panna Mária, aleluja.

Eud: Lebo Pán naozaj vstal z mŕtvych, aleluja.

„My vieme“

Tí z nás, ktorí pravidelne chodia na svätú omšu, už niektoré miesta z Písma poznajú naspamäť. Z pozície kňaza a kazateľa však môžem povedať, že to nie je zakaždým len výhoda. Totiž jedným z najväčších pokušení vo vzťahu k Božiemu slovu je myslieť si, že ho už poznáme.

Bol to jeden z hlavných problémov farizejov a zákonníkov už v Ježišových časoch. V jednej teologickej rozprave po uzdravení slepého dokonca práve o Ježišovi sebaisto prehlásili: „My vieme, že ten človek je hriešnik“ (Jn 9, 24). „My vieme...“

Oni skúmali Písma, vedeli, že má prísť Mesiáš a ako sa to má stať, ako má Pán Boh vykúpiť Izrael. Ale keď prišiel živý Ježiš, do ich predstáv a škatuliek sa nevošiel. Preto je také nebezpečné domnievať sa, že „my predsa vieme“.

Boh s obľubou zjavuje tajomstvá Božieho kráľovstva maličkým, pokorným - tým, ktorí dokážu otvárať Písmo s vedomím, že jediný, kto mu správne a úplne rozumie, je sám Boh. On ku mne tiež môže prehovoriť rovnakým slovom úplne inak ako včera alebo pred desiatimi rokmi.

Vojtěch Kodet „Učeníctvo“

Sväté omše vo Veľkonočnom týždni (A)

25.IV. Veľkonočný pondelok

8.00 Za Ľ. Vieroslava Jurčoviča – 1. výročie

Lektori: Jelínková

10.00 Pondelok po Veľkonočnej nedeli «*Missa tridentina*»

Za živých Ľ. z rodiny /Sabo/

26.IV. Veľkonočný utorok

18.00 Za Ľ. Jozefa Oravca - 30. deň

27.IV. Veľkonočná streda

18.00 Za Ľ. Štefaniu Moravčíkovú – 30. deň

28.IV. Veľkonočný štvrtok

18.00 Za Ľ. Jozefa Stojkoviča – 30. deň

29.IV. Veľkonočný piatok

18.00 Za Ľ. Jozefinu Nápravníkovú – 1. výročie

30.IV. Veľkonočná sobota

18.00 Na poďakovanie Panne Márii Ustavičnej Pomoci za dožitých 90 rokov života Františky Peškovej

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

1.V. Druhá Veľkonočná nedeľa (A)

Nedeľa Božieho milosrdenstva

8.00 Za Ľ. Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava

Lektori: Blahová, Jelínek

10.00 Na úmysel celebranta

Lektori: Bublavý, Bublavá

Liturgický kalendár

25.IV. pondelok sv.Marek, evanjelista

26.IV. utorok sv.Klét, pápež

27.IV. streda sv.Zita, panna

28.IV. štvrtok sv.Peter Chanel, mučeník

29.IV. piatok sv.Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi

30.IV. sobota sv.Pius V., pápež

Slovo na dnes

Pri najlepšej snahe by ste stále radi niečo robili pre Boha. Ponúkate sa, aby ste sa cítili dôležití a potrební. Vidím, ako nás Boh málo potrebuje pri záchrane Cirkvi. Ak niečo hľadá a potrebuje, tak sú to milujúce srdcia.

Horliví kňazi sa často snažia, vybudujú Cirkev, kostol, faru, ale často si potrpia na seba. Cítia sa zaskočení a urazení, ak majú ísť do menšej obce. Každý si nakúpi nábytku a potom sa nerád sťahuje. Taká horlivosť mi ešte nesedí. Je verbalistická. Človek by nemal byť príliš viazaný na jedno miesto, ani túžiť po novom. Stále by som sa mal modliť a pracovať na tom, aby som bol novým človekom.

Dnešok si vyžaduje mužov tvrdých, vedomých si svojho cieľa i sily, ktorá je v nás a za nami. Nech sa nehnevajú starci. Manažéri našej doby sú pod 50. Každý z nich hrá politiku - po mne potopa. Nevedia sa obklopiť mladými ľuďmi, aby sa učili. Sú kritickí, je to riziko, ale ja nepochybujem o ich dobrej vôli a tí najlepší (mali by sme ich poznať a tlačíť dopredu) sú budúcnosťou. Tie náreky sú neúprimné, falošné, rovnako ako silné slová.

Hra na malom piesočku.

Kam sa podeli vaše sny, túžby a ideály o získaní a obrátení celého sveta. Mali ste vy vôbec také ideály? Alebo len válovec. Pekný, plný, čistý, vyzdobený?

Kňaz je ako studňa. A robí všetko, aby dával čistú vodu.

Kto príde s veľkou nádobou, načerpá plnú, kto s malou, málo.

Kto príde s deravou nádobou, neodnesie si nič, a kto príde s nádobou špinavou, odnesie si špinavú vodu.

Jednota znamená vytvorenie takého centra, kde sa stretnú rozličné prvky, viacerí, aj keď si navonok protirečia.

Rozšíriť toto centrum, ktoré je ako model a riadi, nech má viac ľudí a problém, aj keď sa neodstráni, prestane byť problémom akútnym.

Kňaz kráča za Kristom ako Peter po vlnách. Až podstúpiš to riziko, až stratíš seba, opustiš doterajšie istoty, až potom napreduješ. Pokora, odvaha a Kristus stále pred očami.

Nebezpečie kňaza na dedine je, že sa stane funebrákom. Nájdú ťa, až im máš pochovať deda, ktorého si nepoznal, ani on teba, ani jeho deti, ktoré síce do matriky zapísal, ale do sveta pripravil, vyzbrojil, poslal a požeňal. A oni sú tam veľmi dobre zapísaní.

„Milujem krásu tvojho príbytku a miesto, kde ty prebývaš.“

Tak sa kňaz zodiera na dvoch frontoch. Vlastnými rukami a za pomoci hŕstky verných buduje Boží chrám a zápasí o každého človeka, aby ten chrám bol plný. Aby sa nám kostol nestal len „pamiatkou“. Budovať kostol je to ľahšie. Ale vychováva aj prostredie. Kostol má byť kultúrnym stánkom.

Keď ty mi rozprávaš o vernosti Cirkvi, ktorá je v podstate hierarchická, že v biskupovi mám vidieť apoštola, o duchovnom živote, ktorý je hlavný, to sú všetko pekné reči a sympatické gestá. Ale keď máš cigaretu v ústach a koňak v ruke, tvojim rečiam verím ako cigáňovým sľubom.

To je pekné, že sa zastávaš rubriky a jednoty. Rubriky zachovával a jednotne postupoval aj ten náš kolega, keď pochovával akéhosi kresťana. Na pohrebe bol aj človek z

opačného tábora a skromne sa vyjadril, že za tie peniaze by to hádam urobil aj on krajšie.

Naša liturgia v jadre vonia mystikou, ale u teba smrdí obchodom. Aj tie babky z NSR si nevozil z lásky, ale len zato, že tí nechali marky. A mne sa to bridí.

Aj my, kňazi, by sme mali byť menej údržbári, ctitelia starého, ochrancovia pamiatok, záchrancovia Cirkvi, obradníci, agitátori pre chodenie do kostola, Boží policajti.

Viac by sme mali byť nositelia ľudskej hĺbky, znalci človeka, jeho zákonov a práv, svedkovia tajomstva, ktoré je v každom človeku. U nás má byť viditeľné - človek, ktorý sa na tomto svete nevie udomáčniť, i keď sa o to úprimne snaží, človek pravdy.

Čím ďalej, tým viac zodpovednosti. Za zomrelých, lebo im nikdy neodplatíš, čo do teba investovali, za živých známych, veriacich i neveriacich, aby si im dal to, čo im dať máš a môžeš.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Horčičné zrnko

My ľudia sa radi delíme na úspešných a neúspešných, na vzdelaných a nevzdelaných, na dobrých a zlých. A ešte aj dnes sa často rozlišujeme na veriacich a neveriacich. Na prvé počutie sa nám tieto rozdiely zdajú byť úplne jasné a zrozumiteľné. Keď sa však trochu nad nimi zamyslíme, zisťujeme, že to také jednoduché nie je. Sú ľudia, ktorí majú vysokú školu, a predsa máme pri nich pocit, že múdri nie sú. Iní možno nemajú „extra“ vzdelanie, a predsa máme pri nich pocit, že sú múdri. Sú bohatí ľudia, ktorým ale stále niečo chýba, a na druhej strane stretávame chudobnejších, ktorí sú vo vnútri vyrovnaní a spokojní.

A ešte zložitejšie je to pri rozlíšení na dobrých a zlých. Môžu byť dobrí, a preto sú pyšní, a naopak, iní môžu mať veľa chýb, ale vo vnútri sú pokorní a vlastne dobrí. No a ak sa prístavíme pri rozlíšení na veriacich a neveriacich, možno zistíme, že to je aj celkom inak. Veriaci môžu veriť raz tomu a inokedy inému a navzájom sa obviňovať z nepravdy viery, falošnej viery a aj z neviery. Ved' v mene pravej viery ľudia boli schopní viesť bratovražedné vojny. Mnohokrát tí, ktorí o sebe povedia skromne, že sú neveriaci, môžu byť veľmi tolerantní, a tým aj mierumilovní.

V evanjeliu apoštoli povedali Ježišovi, aby im dal väčšiu vieru. On im riekol: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši, vytrhni sa aj s koreňom a presad' do mora, poslúchla by vás?“

Viera očividne nie je založená len na správnej formulácii, na správnej definícii, a to, o čo vo viere ide, nie je ani len na správnom vierovyznaní.

Viera, o ktorej hovorí kresťanstvo, sa spája nielen s pravdou, ale aj s láskou. Viera nás spája nielen s Bohom, ale aj s ľuďmi. A podobne ako láska i viera nás spája, nielen s tými správnymi a dobrými, ale so všetkými.

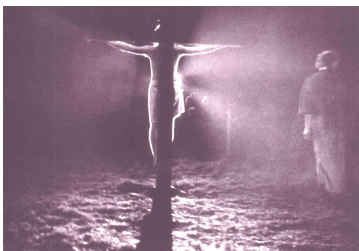
Tak ako evanjelium vyzýva k láske nielen k blízkym, ale aj k nepriateľom, tak by sme vo viere mali veriť v budúcnosť života a človeka, a to nielen bohatého, úspešného, vzdelaného, veriaceho, ale v každého človeka, pretože je človekom.

Takáto viera potíchu a skryto pretvára, premieňa svet.

Ján Sucháň „Radosť a bolesť“

Hľadanie

Napriek tomu, že na svet prichádzame všetci nahí, nerodíme sa chudobní. Každý si prináša nejakú pozitívnu hrivnu, čo i ten najmenší talentový kapitál. A ak v nás niet ani trochu umeleckého nadania a vlôh pre matematické vzorce, tri túžby sú v nás celkom určité. Túžba po poznaní dobra, pravdy a krásy. Vo chvíli keď v sebe nachádzame ochotu hľadať ich, sú zaručene poruke inštitúcie, ktoré nám chcú hľadané sprostredkovať.

Boli časy, keď na otázky, čo je pravda a čo je v živote dobré, dával odpoveď kresťanský ideál. Podľa Chestertona o ňom neplatí, že by bol vyskúšaný a uznaný za nedostatočný, bol len uznaný za ťažký a nebol vyskúšaný.

Na miesto po ňom nastúpila veda. O tom, čo je v živote dobré a čo je pravda, začali informovať laboratória. Istý pediater, ktorý vďaka vedeckým výskumom zatracoval dojčenie malých detí, po niekoľkých desaťročiach - opäť pod vplyvom výskumov - dojčenie odporúčal.

Zmätok v hodnotách využili aj dva totalitné režimy a o tom, čo je v ľudskom živote dobré a čo je pravda, sa ľudia dozvedali buď z vodcovho berlínskeho hlavného stanu alebo z pracovne „večného“ spojenca a priateľa z moskovského Kremľa. Lenže ani totalitné pravdy netrvali na večné časy a uvoľnili svoje miesta súčasnej fabrike na výrobu zaručených právd a všeludských dobier, priemyslového monopolu, ktorému prostredníctvom médií vládnu naše športové a spevácke celebrity. Ich premúdre výroky a životný štýl sú nielen zhmotnenou krásou, priam zaručenou cestou k nájdeniu všeludských pozitív. Ostáva už len otázka, kto prevezme štafetu po našich herečkách, speváčkach a hokejistoch.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina Naplnení radost'ou

Mt 28,1-10

¹Po sobote, keď sa brieždilo na prvý deň týždňa, prišla Mária Magdaléna a iná Mária pozrieť hrob. ²A hľa, nastalo veľké zemetrasenie, lebo Pánov anjel zostúpil z neba. Prišiel, odvalil kameň a posadil sa naň. ³Jeho vzhľad bol ako blesk a jeho rúcho biele ako sneh. ⁴Strážcovia sa pred ním triasli od strachu. Ostali ako mŕtvi. ⁵Ale anjel sa prihovril ženám: Vy sa nebojte! Viem totiž, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. ⁶Niet ho tu, lebo bol vzkriesený, ako povedal. Poďte, pozrite si miesto, kde ležal. ⁷A rýchlo choďte povedať jeho učeníkom, že bol vzkriesený z mŕtvych a predchádza vás do Galiley. Tam ho uvidíte. Hľa, povedal som vám! ⁸Rýchlo odišli od hrobu a so strachom i s veľkou radosťou to bežali oznámiť jeho učeníkom. ⁹Vtom sa Ježiš stretol s nimi a povedal: Budte pozdravené! Ony pristúpili, objali mu nohy a klaňali sa mu. ¹⁰Vtedy im Ježiš povedal: Nebojte sa! Choďte, oznámte mojim bratom, aby išli do Galiley. Tam ma uvidia!

Ďalšie čítania: Rim 6,3-11; Ž 118,1-2.16-17.22-23

ČÍTANIE:

V tomto Matúšovom rozprávaní o vzkriesení sa dozvedáme o Ježišom víťazstve, ako navždy premohol smrť a hriech, keď za nás zomrel na kríži. Toto víťazstvo máme už teraz, hoci naše telesné vzkriesenie sa uskutoční až na konci čias. Niekoľkými jednoduchými slovami opisuje Matúš okamih, keď ženy zistia, že Ježiš je živý. Týmito jednoduchými slovami sa však vinie hrubá niť úžasu, ktorý museli tieto ženy prežívať, keď našli Ježiša živého.

Matúš predstavuje scénu, keď nastalo zemetrasenie, po ňom zostúpil anjel z neba a odvalil hrubý kameň. Strážcovia sa prizerajú, trasú sa od strachu a ostanú ako mŕtvi. Zrejme boli od strachu ako skamenení, neschopní hovoriť a pohnúť sa. Ženy idú k hrobu, aby sa pri ňom vyplakali. Neočakávajú stretnutie so živým Ježišom, od toho majú ďaleko.

Anjel vie, ako to asi ženy vydesí, preto im povie, aby sa nebáli, a vysvetlí im, že Ježiš už nie je mŕtvy, ale bol vzkriesený, presne tak, ako to predtým povedal. Ukazuje im prázdny hrob a posielá ich naspäť k učeníkom, aby im oznámili túto dramatickú správu: Ježiš vstal z mŕtvych!

Na ceste k učeníkom stretávajú Ježiša z tváre do tváre. Sú prvými svedkami prázdneho hrobu a jeho skutočného zmyslu. Hrob nebol prázdny preto, že by ho bol niekto znesvätil a ukradol Ježišovo telo. Bol prázdny, pretože Ježiš vstal z mŕtvych.

Vo veršoch, ktoré nasledujú po našom čítaní (11-15), sa dozvedáme, že strážcovia podávajú správu o tom, čo videli, veľkňazom, ktorí zvolajú mimoriadne zasadanie. Ponúknú vojakom veľkú sumu peňazí ako úplatok, aby mlčali o tom, čo skutočne videli. Namiesto toho majú klamať a vraviť, že to učenenci ukradli Ježišovo telo v noci, keď oni zaspali.

MEDITÁCIA:

Počas oslavy tohto nádherného dňa živote Cirkvi sa pokúste predstaviť si, aké úžasné a rozrušené asi museli byť tie dve ženy, keď sa stretli s Ježišom.

Spomeňte si na prvú chvíľu, keď k vám Ježiš prišiel „živý“. Vzrástla alebo upadla vaša viera a úžas nad Ježišovým vzkriesením v priebehu rokov?

Uvažujte nad kontrastom medzi týmito dvoma ženami a strážcami. Ženy i strážcovia boli svedkami najvýznamnejšej udalosti v ľudskej histórii. Ženy ohlasujú radostnú zvesť, strážcovia klamú a zatajujú. Čo sa z toho môžeme poučiť?

MODLITBA:

Viera vo vzkriesenie Ježiša je základný bod našej kresťanskej viery. Modlite sa počas čítania Rim 6,3-11 a proste Boha, aby vložil tieto prísľuby života do vášho srdca a dal vám ich zakúsiť.

KONTEMPLÁCIA:

Ako by ste zhrnuli udalosti Veľkej noci pre priateľa, ktorý chce poznať skutočný význam Veľkej noci? Skúste si ich v bodoch zaznamenať, aby vám pomohli zoradiť si dôležité skutočnosti a zapamätať si ich.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku